

פרשת שמות שלנו עורך: רב בית הספר – יהודה רוזנברג

וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל יִקְנוֹק וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי לְמָה הִרְעַתָּה לַעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי: (ה' 22)

תכננתי לבנות "מחנה" בשיחים. אמרתי לעצמי כי כאשר אחזור היום מבית הספר, אסיים מהר לאכול ואת שיעורי הבית, וארוץ לבנות את המחבוא. אכן, חזרתי הביתה, אכלתי, הכנתי שיעורי בית, ויצאתי להתחיל לבנות. היה לי חלום שזה יהיה "מחנה" מיוחד. גדול ויפה, כאשר במרכזו יהיה עץ גדול וגבוה, ועליו אבנה מחנה נוסף שממנו אוכל לראות כל מה שקורה מחוץ למחנה. הגעתי למקום, התחלתי למשוך ענפים, אבל הם היו חזקים. אבל אני לא וויתרתי, משכתי, קיפלתי, עד שלבסוף התחלתי לראות שביל הנכנס לתוך השיחים. עבדתי כל כך קשה, ופתאום שמתי לב שכמעט שקעה השמש, ואני צריך לרוץ מיד לתפילת מנחה. למחרת, החלטתי להביא עוד חבר שיעזור לי בעבודה, ויהיה שותף שלי במחנה. ביקשתי מדני שיצטרף אלי, והא הסכים. יחד התחלנו לעבוד, אך לאחר זמן קצר הודיע לי דני כי אין לו כוח, והוא מוכן להיות רק שותף במחנה, אבל לא להכין אותו. הסכמתי? ברור שלא! ביקשתי מדוד שיצטרף אלי, והוא באמת עבד איתי מאוד קשה. אבל לפני תפילת מנחה, הוא הודיע לי, כי אם הוא ואני נשארים לבד, הוא לא רוצה לעזור לי. הוא רוצה למצוא עוד שני שותפים שיעזרו לנו. הסכמתי. דוד ביקש מילדים נוספים. היו ילדים שבואו ועבדו מאוד קשה, והיו ילדים שבאו בעיקר בשביל לשחק. הם לא הסכימו להתאמץ בשביל להכין את המחנה, אבל הם היו תמיד אלו שטענו שמגיע להם כל מיד. שאלתי את דוד "האם כדאי לנו לצרף גם את הילדים שרק רוצים לקבל, אבל כמעט שלא מוכנים לעבוד?". שננו הסכמנו כי לא צריך לצרף אלינו ילדים שרוצים בעיקר לקבל, וכמעט לא לתת. למחרת הודענו כי כל ילד שלא יעבוד כמו שצריך, לא יוכל להיות חלק מה"מחנה". חלק מהילדים צעקו עלינו, "מי אתם שתחליטו מי יהיה במחנה, ומי לא? השיחים האלו שייכים לכולם, ואף אחד לא יכול לגרש אותנו!". החלטתי כי אני עוזב את המחנה יחד עם כל הילדים שכן רוצים לבנות, ונחפש לעצמנו, ורק לעצמנו. למחנה החדש לא נצרף ילדים שלא אומרים מההתחלה שהם מוכנים ורוצים לעזור. כך החלטנו, וכך עשינו! באמת לאחר זמן קצר הצטרפו אלינו עוד מספר ילדים, ותוך שבוע היה לנו מחנה לתפארת, בדיוק כמו שרציתי אותו.

גם בפרשת השבוע, הפותחת את ספר שמות, אנו קוראים על הקב"ה ששולח את משה להוציא את

לאורו נלך – הרב נריה זצ"ל

"אם נזרוק, לאן ילכו?"

זכיתי ללמוד בישיבת בני עקיבא
בכפר הרא"ה^{לת ביה"ס}. זכיתי להיות מתלמידיו
של הרב משה צבי נריה בן הרב
פתחיה זצ"ל

מתוך 4 שנות לימודי בישיבה, זכיתי
להיות 3 שנים ב"וועדת שבט" –
ההנהגה של המחזור שלנו בישיבה.
נקראנו "שבט" – כי הרב נריה והרב
צוקרמן היו כל השנים מחוברים לבני
עקיבא, וראו בתנועת הנוער הציונית
דתית בני עקיבא – גורם חשוב מאוד
בחינוך ילדי ישראל
בהיותי בשישית (= כיתה י') ראינו כי
מספר ילדים בשבט, אינם מתנהגים
כמו שצריך בישיבה. מחללים שבת,
ומעשנים סיגריות. האם "להלשין"
עליהם לרב נריה? לא ולא. הם חברנו
!לשבט

יום אחד ראינו איך אחד מהילדים
האלו מתחיל לשכנע עוד ילד לנסות
לעשן סגריה. עוד ילד לחלל שבת.
גילינו כי 2 – 3 ילדים האלו מתחילים
לגרום לעוד ילדים להתנהג שונה
מהמקובל בישיבה, שונה ממה
שאנחנו – כמנהיגי השבט רצינו
שיהיה. החלטנו לגשת לרב נריה
בדרישה שיזרקו אום מהישיבה

המעטים שהפכו לרבים. מי הם היו? (א' ·
(7.

כדאי היה להיות בת! מתי? (א' 16) הורים יקרים
מי היה תינוק, נער וילד באותו הגיל? (ב' ·
(6.

מי היה מחופש, ולכן לא זיהו מי הוא? ·
(ב' 19).

בא לארוחה, ויצא עם כלה. מי הם החתן ·
והכלה? (ב' 20 – 21)

אש שלא שורפת. מה בער ולא נשרף? (ג' ·
(2.

אם משעמם, מתחילים לבכות. מי טען את ·
הטענה הזאת, ועל מי הוא אמר זאת? (ה

שבת שלום למשפחת בית חינוך ולמידה כמשפחה ניר עציון!